

L'art de fer etern un instant.

Un relat de: [maria_gut](#)

Llegeix el títol de nou. Reflexiona-hi. No és una cosa precisament senzilla, això de congelar un instant, un moment, fer-lo infinit... etern. Però, increïblement (i com moltes altres coses que tu dus a terme) fas que paresqui fàcil. I el més curiós de tot, és que sembla que ho facis sense gairebé adonar-te'n. *Instants...* És una de les meves paraules preferides. I cada instant que pas amb tu, cada moment al teu costat... és realment especial (: Ets capaç de transmetre tant sense paraules... basta una rialla, una abraçada, un sospir. Una mirada. Té alguna cosa especial, la teva mirada. Els teus ulls... són magnètics, t'atrapen amb una força inusual. Recordes que al principi em costava aguantar-te la mirada? Supòs que el temps tot ho dilueix, però em segueix encantant la manera com em mires. Intensament.

Saps? A vegades pens que és ben bé com si el temps s'aturés quan t'acostes, com si necessités de cada respiració teva per poder seguir alenat jo. Però també és cert que al teu costat em sent segura. I, sobretot, amb tu em sent feliç. Ets una personeta completament fascinant, però crec que no ets realment conscient de l'efecte que tens damunt els altres, i especialment damunt jo. *Instants...* Cada vegada puc sumar-ne més i més d'especials. Com t'ho fas? Com te les arregles per tenir-me així d'enganxada, així de feliç, així d'enamorada? (:

Això sí, avui, que estàs enforeta i que t'he notat aquest punt desanimat a la veu... m'ha xepat. De veres. Necessitava abraçar-te, dir-te que tot sortirà bé, passar-te la mà per aquests cabells tan curts i fer-te saber que passi el que passi, **sempre** em tendràs aquí, al teu costat.

Instants... Gràcies. Per tots i cadascun d'ells. I per tots els que encara estan per arribar (: